

Publicerad 2009-08-28 13:11 av ooskar

Två mardrömsscenarion samtidigt. Ett av de har skett. Jag älskar er båda.

Slutet

Älskade. Din vackra späda kropp ligger utsträckt på bädden. Jag kunde aldrig tro att vi skulle ta slut. För alltid sa vi ju. Dina andetag ar alltjämt tunga, och tycks bara bli tyngre och tyngre. Det är dunkelt i sjukhussalen. Och tyst. Bortsett från våra andetag är det bara en maskin som piper gällt bredvid sängen. Du som nyss var så full av liv! Jag håller försiktigt i dina kalla händer. På ett sätt ser du så naturlig ut där du ligger blottad och bortom hjälp. Blottad döende. Du svettas, så jag baddar din panna och läppar varefter jag åter tar tag i dina händer. Ditt grepp är löst, känns nästan inte alls. Jag känner att jag gråter. Tunga klot som fuktar kinden. Med ena fingret formar jag ett hjärta på din handrygg. Du är ljuv, för att du luktar du. Kärleken har gjort mig liten, naiv kanske. Hur har det kunnat sluta så här? Gråten tränger på igen. Jag granskar ditt ansikte, ser på dina slutna ögon. Dina ögon som alltid tycks ha något att berätta annars. Rynkorna som vuxit runtom är nu det enda på din kropp som vittnar om hur glad du varit. Det känns som att det snart är dags. Jag har alltid tagit för givet att du är levande, att du alltid kommer finnas hos mig. Men jag börjar förstå att jag har haft fel.

- Älskling, börjar jag. Jag har tänkt på detta minnet den senaste tiden.

- Kommer du ihåg vår första sommar tillsammans? i Brösarp, öppna vyer, högt gräs. Blåkllockor som dansade hand i hand. Vi gick på kostigen och lät vinden dra oss i håret. Vi brottade ner varandra i gräset, så att bara humlorna kunde se oss. Himlen var djupt blå, vi låg i varandras famnar och tittade upp på en ensam tornfalk som seglade över landskapet. Du höll hårt i mig. Ditt grepp har hårdnat. Dina vackra fingrar är spända. Jag tittar upp, dina spruckna läppar rör sig, mitt hjärta börjar dunka. Jag lutar mig närmre:

-Berätta om kalven... lyckas jag uppfatta.

- Javisst älskling, kalven! Du kommer väl ihåg kalven vi såg? Den hade råkat slumra till på marken och hamnat på efterkälken. Han råmade efter sin mamma, men hon hade redan gått sin väg. Kalven reste sig och började leta efter flocken. Han var förvirrad, och vi skrattade åt honom. Så söt. Liten och oerfaren. Sen gick vi till skogen, kommer du ihåg det? Jag visade dig min gamla koja och vi åt björnbär tillsammans. Solen lyste på oss. I det ögonblicket kändes min kärlek odödlig.

Dit grepp har lossnat helt märker jag, och du halvsitter i sängen. Du ser inte det minsta besvärad ut, och med ena handen stryker du långsamt genom mitt hår, ända ner till nacken. Du lägger fingrarna mot mina läppar och jag kysser dem innan du stelt lägger dig till rätta igen och sluter ögonen för allra sista gången.

Det var slutet. Min kärlek är odödlig, men dessvärre var inte du det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ooskar med Poeter.se id #8412 innehar upphovsrätten